

... alebo o tom, že milosť si nemôžeme prisvojiť, môže nami iba prúdiť.

BOŽIE SLOVO:

(1 Jn 4, 15-21)

Čítanie z Prvého listu sv. apoštola Jána: *Kto vyzná: "Ježiš je Boží Syn," ostáva v ňom Boh a on v Bohu.* ¹⁶ *A my, čo sme uverili, spoznali sme lásku, akú má Boh k nám. Boh je láska; a kto ostáva v láske, ostáva v Bohu a Boh ostáva v ňom.* ¹⁷ *Láska v nás je dokonalá v tom, že máme dôveru v deň súdu, lebo ako je on, tak sme aj my na tomto svete.* ¹⁸ *V láske niet strachu, a dokonalá láska vyháňa strach, lebo strach má v sebe trest, a kto sa bojí, nie je dokonalý v láske.* ¹⁹ *My milujeme, pretože on prvý miloval nás.* ²⁰ *Ak niekto povie: "Milujem Boha," a nenávidí svojho brata, je luhár. Ved' kto nemiluje brata, ktorého vidí, nemôže milovať Boha, ktorého nevidí.* ²¹ *A toto prikázanie máme od neho: aby ten, kto miluje Boha, miloval aj svojho brata. Počuli sme Božie slovo.*

KATECHÉZKA

(porov. www.inky.sk, katechézy / úvahy č. 450, 430, 445, 378)

Dnes pápež ešte ostáva pri otázke našej motivácie ohlasovať Evanjelium. Hovorí: „Prvou motiváciou evanjelizácie je Ježišova láska, ktorú sme prijali, skúsenosť toho, že nás zachránil – čo nás pohýna, aby sme ho čoraz viac milovali. Ale aká je to láska, ktorá necíti potrebu hovoriť o milovanej osobe, predstavovať ju a zoznamovať s ňou druhých“ (EG 264)? Inými slovami, ako môže neveriaci iným pomáhať uveriť, neobráteneý človek iných viesť k obráteniu, ako môže srdce stále sebecké, naplnené pozemskou žiadostivosťou a strachom planúť Božou Láskou, Božou radosťou, slobodou a slávou detí Boha? Ako by mohol človek, pre ktorého je Boh, kresťanstvo, náboženstvom bremenom, vidieť a tešiť sa a odovzdávať ďalej Evanjelium ako radostnú zvesť? Znovu a znovu sa vraciame na samý začiatok k otázke: Som vlastne ja sám veriaci a obrátený človek? Pápež blahej pamäti Benedikt XVI. povedal: „Až keď stretieme živého Boha, spoznáme, čo je to život. Kresťanská viera je vo svojej podstate stretnutím so živým Bohom!“ Kardinál Koch tento jeho postoj zhrňuje do vety: „V prvom rade osobný vzťah ku Kristovi a až po ňom náuka. V tejto základnej výpovedi by sa dalo zhrnúť teologické myslenie Josepha Ratzingera.“ Ale ako ešte pred nimi s bolesťou konštoval svätý pápež Ján Pavol II.: „Niekedy dokonca aj katolíci stratili, alebo dokonca nikdy nemali možnosť prežiť osobné stretnutie s Kristom – nie s Kristom ako obyčajným „vzorom“, alebo „hodnotou“, ale Živým Slovom – cestou, pravdou a životom.“ Ako sme na tom my? Stretli sme takto Živého Krista, Boha? Zažili Jeho Lásku, Jeho Vykúpenie? Sme zapálení Božou Láskou, „pretože on prvý miloval nás“ a „my sme toho svedkami“, pretože sme to na vlastnej koži zakúsili a odvtedy už nemôžeme inak?

Možno nie. Vlastne je veľmi pravdepodobné, že nie, pretože podľa niektorých štatistík sa tento handicap týka aj 99,5% všetkých katolíkov! Čo teda potom? „Ak necítíme intenzívnu túžbu o tejto láske komunikovať, treba sa nám zastaviť v modlitbe a požiadať Pána, aby nás znova nadchol. Potrebujeme prosiť každý deň, žiadať si jeho milosť, aby otvorila naše studené srdce a vyburcovala náš vladný a povrchný život. ... Ako je dobre stáť pred krížom alebo kľčať pred Oltárnou sviatosťou a jednoducho byť pred jeho očami! Ako nám len dobre robí, keď mu dovolíme, aby sa vrátil a dotkol našej existencie, aby nás poslal zvestovať jeho nový život“ (EG 264)! Vnútna modlitba – dnes niekedy nazývaná aj *modlitba prijatia* – je presne toto: zotrvávanie pred Pánom a pomalé, často až bolestne pomalé, ale predsa otváranie sa z brnenia nášho strachu a žiadostivosti, otváranie sa Božiemu Svetlu, aby do nás preniklo, osvietilo naše vnútro a dalo nám zažiť a zakúsiť to, čo doteraz pre nás boli najskôr iba suché *katechizmové poučky* bez toho, aby sme chápali ich ohromujúcu veľkosť a hĺbku, často skôr naopak, zneli nám len ako nejaké prázdne otrepané frázy odtrhnuté od života a neschopné čokoľvek v našom živote zmeniť, už vôbec nie vylepšiť či uzdraviť... Preto pápež radí: „Najlepšia motivácia na to, aby sme sa rozhodli zvestovať evanjelium, je kontemplovať ho s láskou, zastaviť sa na jeho stránkach a čítať ho srdcom. Ak k nemu pristupujeme takýmto spôsobom, jeho krása nás udiví a vždy znova nadchne. Preto je naliehavé opätovne objaviť kontemplatívneho ducha, ktorý nám každý deň nanovo umožní spoznať, že máme k dispozícii dobro, ktoré nás robí ľudskejšími a pomáha nám žiť nový život. Niet nič lepšieho, čo by sme mohli odovzdať druhým“ (EG 264). „Niekedy strácame nadšenie pre misiu a zabúdame, že evanjelium zodpovedá najhlbším ľudským potrebám; ved' všetci sme boli stvorení na to, čo nám evanjelium predkladá: na priateľstvo s Ježišom a na bratskú lásku“ (EG 265) – najprv to ale sami na sebe musíme zažiť! Potom porozumieme aj tomu, že „misionár pri hlásaní Krista medzi nekresťanmi vychádza z presvedčenia, že tak u jednotlivcov, ako aj u národov skrze pôsobenie Ducha už je – aj keď podvedome – očakávanie počuť pravdu o Bohu, o človeku, o ceste k oslobodeniu od hriechu a smrti“ (EG 265) – inými slovami, že cestu Evanjeliu už pripravili ľudské túžby, na ktoré je Kristus odpoveďou. „Toto presvedčenie je posilňované neustále novou osobnou skúsenosťou, vychutnávaním jeho priateľstva a jeho posolstva. Nemožno vytrvať v nadšenej evanjelizácii, ak nie sme na základe vlastnej skúsenosti presvedčení, že nie je to isté spoznať Ježiša a nepoznať ho; nie je to isté kráčať s ním a tápať v neistote; nie je to isté môcť ho počúvať a nepoznať jeho slovo; nie je to isté kontemplovať ho, adorovať, spočívať v ňom a nemôcť to všetko robiť. Vieme dobre, že život s Ježišom sa stáva omnoho plnším; s ním je oveľa ľahšie nájsť zmysel všetkých vecí. Práve preto evanjelizujeme. Skutočný misionár, ktorý nikdy neprestáva byť učeníkom, vie, že Ježiš s ním kráča, s ním hovorí, s ním dýcha, s ním pracuje. Cíti, že živý Ježiš je s ním uprostred misijného poslania ... človek, ktorý nie je presvedčený, nadšený, istý a zamilovaný, nikoho nepresvedčí“ (EG 266).

NA ZAMYSLENIE:

Stretnutie s Kristom, skúsenosť Jeho uzdravujúcej Lásky, viera, obrátenie, láska – všetko toto sa potom prejavuje na našom živote a stáva sa potvrdením reálnosti našej viery a obrátenia. Pápež o týchto znakoch píše: „Zjednotení s Ježišom hľadáme to, čo on hľadá, a milujeme to, čo on miluje. V konečnom dôsledku to, čo hľadáme, je Otcova sláva; žijeme a konáme „na chválu a slávu jeho milosti“ (Ef 1, 6). Ak sa chceme do hĺbky a neustále darovať, musíme prekonať všetky ostatné motivácie. Toto je definitívna pohútka; najhlbší, najväčší a posledný zmysel i význam všetkého ostatného. Ide tu o slávu Otca, ktorú Ježiš mal na zreteli počas celej svojej existencie. On je večne šťastný Syn celým svojim bytím „v lone Otca“ (Jn 1, 18). Ak sme misionármi, tak predovšetkým preto, lebo Ježiš nám povedal: „Môj Otec je oslávený tým, že prinášate veľa ovocia“ (Jn 15, 8). Bez ohľadu na to, či nám to vyhovuje, alebo nie, či nás to zaujíma, alebo nie, či z toho máme prospech, alebo nie; bez ohľadu na nevelké hranice našich túžob, nášho chápania a našich motivácií evanjelizujeme na väčšiu slávu Otca, ktorý nás miluje“ (EG 267). Alebo povedané kratšie ale rovnako výstižne už dávno pápežom Pavlom VI.: „Nie je možné, aby niekto prijal Božie slovo a uveril v Božie kráľovstvo a nestal by sa jeho svedkom a hlásateľom!“ Toto je rozdiel medzi *zástupmi*, ktoré uverili, ale ešte sa nezamilovali a neobrátili sa – a *učeníkmi*, ktorí sa už zamilovali, obrátili, stoja vedľa Krista a spolu s Ním pracujú na Jeho Diele, lebo prijali Jeho pozvanie: „Ako mňa poslal Otec, aj ja posielať vás“ (Jn 20, 21).

Ktosi raz život kresťana priravnal k *vodovodu*: Čím viac vody – čiže Božej lásky, milosti, Ducha – z nás vyteká smerom k druhým, tým viac do nás priteká a prúdi nami a tým sme my sami plnší a bohatší na Boží Život. A naopak, ak z nás nič neprúdi von v podobe služby, apoštolátu, lásky, ... – potom do nás nič ani nepriteká a časom v nás vyschne aj to, čo ešte ostalo, ako vraví aj Ježiš, že „tomu, kto má, ešte sa pridá a bude mať hojne. Ale kto nemá, tomu sa vezme aj to, čo má“ (Mt 25, 29). Koľko ľudí takto vyschlo a žaluje sa, že v kresťanstve nič „nezažívajú“, „Krista nestretli“ a náboženstvo je im skôr bremenom?

OTÁZKY:

< Skúmajte, aká je prepojenosť nášho vlastného duchovného života a ohlasovania a Evanjelia a služby lásky všeobecne? Čo urobíme? >